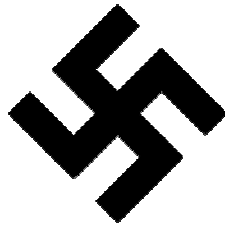

Nuodingasis pasaulio marazmas

Nuodėngasis pasaulio marazmas

Dr. Robertas Lėjus

Amžinasis žydas

Šis karas yra karas tarp pasaulėžiūrų ir toji pusė, kuri turės stipriausią tikėjimą, nugalės. Tik tas, kuris yra įsitikinęs savo tikslo teisingumu ir kuris, iš tiesų, turi teisybę savo pusėje, kuris elgiasi atsakingai ir teisingai, kuris seka gamtos įstatymais, gali turėti stipriausią tikėjimą.

Visas natūralus gyvenimas yra amžina kova ir kova yra visų daiktų tėvas. Tačiau kova yra įmanoma tik tarp dvejų išsiskiriančių polių ir jėgų. Žmonija pavadino šiuos kovojančius pasaulius „gėriu“ ir „blogiu“, „Dievu“ ir „Šėtonu“, „kilniu“, „konstrukcija“ ir „dekonstrukcija“, „gyvybe“, ar „mirtimi“. Visada yra būdų pasakyti, kad gamta yra pastovus atėjimo ir išėjimo procesas, pastovi jėgų ir medžiagų transformacija. Tikslieji mokslai turi cheminį ir fizikinį dėsnį, kuris sako: niekas nedingsta, viskas pastoviai kinta. Kad ir kaip mes tai bevadintumėme, ar mes tai vadintumėme mokslu, ar pasakytumėm tai primityviau, amžina, neišvengiama gyvenimo taisyklė reiškia kovą, ta kova ateina iš besivaržančių jėgų ir kažkas naujo ateina iš jų sąlyčio.

Šios žinios yra vienas iš pagrindinių nacionalsocializmo principų, principas, kurį jis vykdo. Mes teigiame, kad žmonių visuomenė, valdžia, ekonomika ir kultūra ateina iš bendro kraujo ir bendros rasės harmonijos ir, kad žmonijos antipolius yra žydija, kuri įkūnija besivaržančią rasę. Nacionalsocialistinis mastymas, taipogi, yra antisemitinis, kadangi jis kovoja prieš žydiją ne dėl religinių priežasčių, bet, tiksliau, tik iš savo rasinio žinojimo, iš savo pasaulėžiūros gelmių, nes jis žino, kad tautos negali gyventi kaip rasinės bendruomenės, jeigu jos negina savęs nuo žydijos. Žydas yra priešas ne tik savo asmeninėje formoje, bet labiau pačiame žydiškame mentalitete ir žydiškame požiūryje į pasaulį. Nacionalsocialistinė pasaulėžiūra geriau būtų vadinama nacionalsocialistiniu pasaulio suvokimu! Tai nėra filosofinė konstrukcija padėti individui suprasti pasaulį, duoti jam vietą stovėti, bet tiksliau, tai yra žinios, faktai apie tai, koks pasaulis yra iš tiesų, nepriklausomai nuo stebėtojo pažvalgų. Ką mes matome kaip rasę ir kraują ir prieš ką mes kovojame kaip didįjį šio kraujo priešą, yra paremta ne mūsų nuomone, o mokliškai įrodytomis žiniomis.

Viskas gamtoje klauso senų ir nekintančių dėsnių. Niekas neįvyksta atskirai nuo šių natūralių dėsnių. Dėsniai eina link harmoniškumo ir konstrukcijos. Kiekviena natūrali būtybė privalo laikytis kai kurių iš šių nesuskaičiuojamų dėsnių. Ji turi misiją, taipogi, paklūsta savo jėgoms, savo instinktams ir savo supratimui, jei gamta yra tai suteikusi. Harmonijos priešingybė yra chaosas ir disharmonija. Jeigu rasinė bendruomenė rodo harmoniją kraujyje ir natūroje, žydas yra chaotiškasis, disharmoniškasis faktorius tokioje žmogiškoje harmonijoje. Nacionalsocializmas nori paleisti energiją, skatindamas rasės ir kraujo bendruomenes, tam, kad žmonija galėtų lavinti savo sugebėjimus ir vertybes iki aukščiausio lygio. Nacionalsocializmas taipogi stengiasi dėl aukščiosio lygio kultūros. Jis gerbia grožį ir džiaugsmą, sveikatą ir žmogišką pasitenkinimą, jėgą, vystymąsi ir progresą. Kiekvienas iš šitų, būdamas vienas, yra nepakankamas be valios apginti šį idealą nuo chaoso ir naikavimo pavojaus. Taigi, pirmasis klausimas, kurį turime užduoti, kad įgyvendintumėme savo nacionalsocialistinį idealą yra

šis: Kas yra žydas? Tas, kuris nesupranta žydų klausimo, kuris nenagrinėja jo ir pilnai jo nesupranta, nesupras pasaulio, jo vystymosi ir jo kovų.

Kas yra žydas? Žydas irgi yra savo jėgų produktas ir jis paklūsta savo natūraliems dėsniams. Fiureris tai vadina „Liuciferio tragedija“! Taip ir yra! Mes destruktivius elementus gamtoje vadiname parazitais. Jie yra gyviai, kurie nebegali išgyventi patys, dėl tam reikalingų organų atrofavimo, kaip plaučių, virškinamosios sistemos, lytinių organų, arba negalintys judėti. Jie toliau nebėra pajėgūs užsitikrinti savo pačių maisto ir virškinti jį ir yra, taipogi, priklausomi nuo kitų gyvų augalų ir gyvūnų. Jie suėda savo šeiminkus. Jie juos užgula kaip skėriai, iščiulpia jų gyvybę, sunaikina juos. Jų tragedija yra, kad, taip darydami, jie patys susinaikins pabaigoje. Gamta visuomet padeda. Kai parazitai paima viršų, jie suėda vienas kitą.

Žydas yra būtent toks parazitais!

Žydas vystėsi kaip bet koks kitas parazitais. Parazitais vystosi per kokią nors nenatūralią kraujomaišą, paveldint praščiausius bruožus. Parazitais vystosi po kokiu nors natūraliu spaudimu, per nenatūralų, iškrypusį paveldimumą. Per priverstinį atrofavimąsi - kitaip tariant, kaip ligotumo, prastos aplinkos ir paveldimumo rezultatai. Žydas, atsižvelgiant į jo kilmę, vystymąsi ir biologinę natūrą, yra tokia būtybė.

Žydija anksčiau buvo susitelkusi viduriniuosiuose rytuose. Kadangi tada nebuvo jokių geležinkelių, ar lėktuvų, tai buvo natūralus pasaulio komercijos centras, esantis tarp Europos, Azijos ir Afrikos. Tai buvo vieta, kruioje baltieji žmonės iš miestų prie Baltijos jūros ir Šiaurės jūros vykdavo prekybą su Afrikos negrais ir Azijos gyventojais. Neišvengiamai, išsivystė rasinė pelkė, sudaryta iš trijų pagrindinių ir visiškai skirtingų žmonių dalių.

Genetikos dėsniai mus moko, kad gamta nepageidauja tų, kurie yra maišytos rasės, toleruodama juos tik, jeigu kai kurios dalys atrofuoja, arba tampa praskiestos. Metisai ir mulatai yra menkai vaisingi ir mišrūnai ne visadas silaukia palikuonių. Rasinė pelkė, kuria patapo Palestina, turėjo centrinę poziciją pasaulio finansuose ir komercijoje. Per tūkstantį metų, kaukazietiškos kalnų gentys išvijo rasines šiukšles į dykumą, kaip užfiksavo žydų istorija ir juos hermetiškai uždarė. Per biologinius procesus, maišytoji rasė iš trijų žemynų vystėsi, per kraujomaišą, į pirmojo lygio parazitais. Nėra jokios abėjonės, kad, pagal zoologijos ir botanikos dėsnius, žydas yra tikrų tikriausias parazitais.

Rasiškai sveikas žmogus turi vieną kraują savo gyslose, tuo tarpu, mišrūnas turi keletą kraujo tipų. Per tūkstantmečius žydo kraujas tapo iškrypęs ir sugadintas. Ką tai reiškia? Mokslas moko, kad įvairių medžiagų dalys, kaip stiklo, medienos, geležies ir t. t., skiriasi tik tuo, kad yra sudarytos iš skirtingų molekulių, arba skirtingų plytų. Ir išorinė forma, ir vidinė struktūra, gali skirtis. Molekulė yra sudaryta daugelio atomų, mažiausios galimos materijos. Atomai sukasi aplink molekulinį branduolį. Molekulės skiriasi, atsižvelgiant į atomų skaičių ir sukimosi natūrą bei besisukančių atomų greitį. Kad suprasti genetiką, mes turime suvokti du principus:

1. Mišrūnas su dvejais skirtingais kraujo tipais neturi naujo kraujo tipo. Tiksliau, abu kraujo tipai pasilieka pas mišrūną, Jie kartu juda per jo gyslas, kas paaiškina mišrūno ribotumą.

2. Mendelio dėsniai teigia, kad mišrūnai pamažu juda atgal link savo originaliosios natūros, ar rasės. remiantis Mendelio dėsniais, to paties tipo mišrūnai keičiasi iš santykio 1:1 į santykį 1:2. Tai yra: dvejų panašių mišrūnų palikuonis yra 1/4 iš vieno, 1/4 iš kito, bet 2/4 yra mišrūnas.

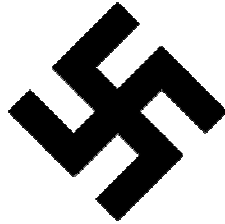
Vėliausiai su trečiąja, ar ketvirtąja karta, palikuonys bus grįžę atgal į savo rasinę kilmę. Tačiau šis dėsnis liečia tik giminingus subjektus. Labai skirtingų rasių palikuonys, kaip balti-juodi, raudoni-balti, raudoni-juodi ir panašiai, negrįžta į savo pirminę rasinę sudėtį, o tampa metisais, mulatais, kurie yra, arba nevaisingi, arba, dėl atsiribojimo ir kraujomaišos, išsivysto į parazitines būtybes. Parazituose sudedamieji elementai, molekulės ir plytos yra suplėšomos ir sunaikinamos ir tik fragmentai to, kas originaliai ten buvo, išlieka. Tai paaiškina, kodėl parazitais yra traukiamas prie šeiminko, iš kurio jis yra kilęs ir turi iščiulpti gyvybingumą iš jo. Taip žydas, kuris tapo žmogiškuoju parazitais, turi grįžti pas tautas, iš kurių jis yra kilęs ir šis artimųjų rytų produktas turi iš jų gyventi.

Yra aišku, kad kiekviename žyde destruktivumo kiekis skiriasi. Yra žydų su mažiau pažeistu krauju ir yra tokių, kurių kraujas yra visiškai suskaidytas. Yra žydų, kurie vertina tik pelną ir gyvena išnaudodami vietines tautas. Kiti žydai yra labiau degeneruotoje biologinėje padėtyje ir siekia poruotis su vietinių žmonių moterimis ir vyrais. Pagaliau, yra trečia žydų rūšis, kuri yra visiškai sugedusi, ji vertina ritualinį žudymą, tai reiškia, kad jos instinktai veda juos prie vietinių žmonių kraujo gėrimo.

Biologiniai dėsniai, kurie valdo žydiškąją parazitą padaro juos žmonijos antirase, žmonijos antipoliu. Žydijos instinktai formuoja nusikalstamumo ir ligotumo bendriją, kuri jungia kartu visus pasaulio žydus dar stipriau, negu būtų įmanoma vien per žmonių įstatymus, žodžius, ar taisykles. Taigi: visi žydai veikia kartu ir visi žydai yra pakrikę ir nusikaltėliški.

Kai jis kalbėjo su Dytrichu Ekhartu, Fiureris vieną kartą pasakė: „Ką tu rašei turbūt yra tiesa. Žmogus gali suprasti žydą tik tada, kai suvokia, koks yra jo galutinis tikslas: valdyti pasaulį tam, kad sunaikinti pasaulį. Jis mano, kad jis turi valdyti visą žmoniją, kaip jis sako, sukurti rojų žemėje. Tik jis gali tai padaryti, išivaizduoja jis. Bet net priemonėmis, kurias jis pasirenka, galima pastebėti, kad jos nuves jį į kitokią pabaigą. Nors jis teigia, kad veda žmoniją į aukštumas, jis ją nualina iki desperacijos, iki beprotybės, iki žlugimo. Jeigu jis nėra sustabdomas, jis sunaikina žmones... Jis prie to priverstas, nors menkai tesuvokia, kad tai reikš jo paties sunaikinimą. Jis negali daryti nieko daugiau, jis yra priverstas žengti į tai. Pagrindinė jo neapykantos priežastis, manau, yra supratimas, kad jis priklauso nuo savo aukos egzistencijos. Jis turi sunaikinti ką nors, suprasdamas, kad tai neišvengiamai reikš ir jo paties sunaikinimą. Tai galima vadinti „Liuciferio tragedija“.

Judaizmas yra pražūtis, naikinimas, nuopolis ir žudymas!

Žydija, plaukianti iš biologinių dėsnų, geriausiai yra išreikšta savo religijoje ir savo dievo koncepcijoje. Dievas reiškia aukščiausiąjį idealą tautoms ir žmonijai, tad kaip žmonės įsivaizduoja dievą, kaip jie galvoja, atskleidžia, jų dvasinę natūrą. Jahvė, žydų dievas, yra keršto, keiksmų, naikinimo dievas, kuris pila sierą ant žmonijos, kuris griaudžia prieš ją, kurio žaibai padega laukus ir pievas. Jahvė yra žiaurusis žydų dievas, kuris yra tik tam, kad suteiktų žydams pelnų ir pinigų ir viešpatavimą prieš ne žydus. Nėra nieko šiurkštesnio už žydų religines knygas: Talmudą, Šulchan-Aruchą, Mozės knygas ir pranašų knygas. Kadangi žydas nepasitiki net savo dievu, žydas pastato „rabiną“ virš Jahvės ir paskelbia, kad žydų dievas Jahvė turi studijuoti įstatymus, užrašytus rabinų Toroje tam, kad valdytų pasaulį. Visa tai yra vaiduoklių ieškojimo ir misticizmo, aklo keikimosi ir kvailiausio egoizmo, nenusakomos didybės manijos, nesveikų išsigimimų, visų natūralių dėsnų iškraipymo, noro žudyti, terorizuoti ir šiurpinti, kolekcija.

Bet pasiklausykime paties žydo. Mes matome, kaip žydas masto, kokios pavojingos yra jo doktrinos ir koks jis yra užsispyręs, kad tik jų nesužinotų ne žydai. „Jalkut ahadasch“, Nr. 72, yra parašyta: „Yra draudžiama ne žydui sužinoti mūsų mokymų paslaptis, jei ne žydas jas sužinotų, tai būtų tas pats, kaip kad jis būtų nusiaubęs visą pasaulį ir paniekinęs šventąjį vardą (Jahvė).“

Kapitalizmas gimė iš fatalizmo. Kalvinas, vienas iš svarbiausių parsidavėlių žydams, sako: „*Tas, kuris yra neturtingas, turi likti neturtingas, o tas, kuris yra turtingas, turiv turėti dar daugiau pinigų. Yra nuodėmė aiškinti kitaip.*“ **Žydai sako: „Viskas yra nulemta iš anksto.“ (Pinke abot 111)**

Nėra galo žydų didybės manijai. Ji tegali būti matoma kaip beprotiška. Paklausykime jų pamišėlišku žodžiu: „*Kiekvienas žydas privalo sakyti sau, kad šis pasaulis buvo sukurtas man*“ (Sanhedrin 37a), „*Izraelio žemė buvo sukurta pirma, paskui likęs pasaulis.*“...

„Izraelio žemė buvo palaistyta liūčių, likęs pasaulis tuo, kas liko.“ (Tanit 109)

„Kiekvienas, išgelbėjęs žydo gyvybę, yra lyg būtų išgelbėjęs visą pasaulį.“ (Baba batra 11a, Sanhedrin 37a)

„Visur, kur tik ateis žydai, jie taps savo šeiminkų viešpačiais.“ (Sanhedrin 104a)

Skaitydamas tai, kas nepagalvos apie Ruzeveltą, Čerčilį ir Staliną.

Išdidusis žydas sako toliau: „*Visi žydai yra ponijos vaikai.*“ (Schabbat 67a, 11a1 128, kaba mezia 113b)

Nieko neturėtų stebinti toks akiplėšiškumas, kai bus prisiminta, kad net ne žydai visada kalba apie „išrinktąją tautą“. Ir tai yra teisybė: jie yra išrinktieji melagystėms, vulgarumui, apgaulinėjimui, žmogžudystėms ir tingumui.

Dar pasiklausykime žydų įstatymų knygų: **Melagingi žydų pažadai: „Jeigu žydas nori panaikinti savo praeitų metų priesaikas, jis tai turi pasakyti naujųjų metų pradžioje: „Visos mano duotosios priesaikos yra negaliojančios.“ (Nedarim 23b) Arba: „Vardan ramybės, galima pakeisti savo duotus pažadus.“ (Jebamot 65b)**

Žydų klasta: „*Ar teisieji (žydai) gali būti klastingi? Taip! Su grynaisiais esi grynas, su kitais (ne žydais), atvirksčiai.*“

Žydų vulgarumas: „*Ne žydai turi būti matomi kaip nešvarūs nuo savo gimimo.*“ (Schabat 16b, 17a, Abada zara 36b, Nidda 31b) „*Visi ne žydai yra kekšės.*“ (Schulchan aruch, Ebn ha-ezar 6,8) „*Ne žydų santuoka yra tas pats, kaip santykiavimas su gyvuliais.*“ (Sanhedrin 74b Tosahot).

Tai yra tik keleta parinktų ištraukų, rodančių žydišką iškrypėliškumą ir vulgarumą. Galima tęsti tokias bjaurias citatas ilgą laiką, vienai esant baisesnei už kitą, esant iškrypėliškumo, didybės manijos ir degradacijos mišiniui.

Tęskime apžvalgą kitokių amoralių žydų charakteristikų, atskleistų jų įstatymų knygos:

Žydiškas akiplėšiškumas: „*Ne žydo namai yra kaip tvartas*“ (Erubin 62a, 72b). „*Ne žydai nėra žmonės*“ (Jebonat 61a Tosahot). „*Ar galima ne žydus vainti žmonėmis? Ne! Nes yra parašyta (Ezekielio pranašystė 34:31): „Jūs, žydai, esate žmonės, jūs esate vadinami žmonėmis, bet ne ne žydai nėra vadinami žmonėmis, bet gyvuliais“ (Kaba mezia 114b). „Tik žydai yra svarbūs pasaulyje. Jie yra grūdai, o ne žydai yra pelai“ (Isaak Abrabanul, komentarai Isijo, Jeremijo, Ezekielio ir kitiems 12 pranašų).*

Šis akiplėšiškumas pasiekia savo viršūnę sekančioje citatoje. Sunku net ja patikėti: „*Dievas sukūrė ne žydus žmogaus formoje, nors jie yra gyvuliai... Bet jis juos sukūrė tam, kad jie tarnautų žydams dieną ir naktį, niekada nesustodami. Neteisinga žydams būti aptarnautiems gyvulių, geriau yra gyvuliai žmonių formoje*“ (Midrasch Talpot, p. 255, Varšuva, 1875).

Šitokia arogancija yra tokia begėdiška, tokia išsišokanti, kad ji yra beprotiška. Todėl tik žydas yra klasių kovos tėvas. Bet pasiklausykime daugiau:

Žydiškos veidmainystės: „*Galima skolinti ne žydams lupikiškoms palūkanomis*“ (Kaba mezia Tob.). „*Žydas visada turi šnekėti taip, kad atrodytų nekaltas*“ (Pesachim 3a). „*Žydas visada turi įtikti aplinkui esantiems asmenims*“ (Katubot 17a). „*Kokia yra žydo rolė šiame pasaulyje? Vaizduoti kvailą.*“ (Chullie 89a). „*Kai tik žydai pramoksta išminties, jie tampa klastingais.*“ (Sota 21b).

Žydiškas vagiliavimas ir išnaudojimas: „*Jahvė neatleis žydui, kuris ne žydui gražina pamestą daiktą.*“ (Sanhedrin 76b). „*Jeigu ne žydui išnuomojamas namas, viskas, kas jame randama, priklauso tam žydui, kuris tai ras, net jei tai yra viduryje namo.*“ (Kaba mezia 21b). „*Jeigu žydas randa pinigų vietoje, aplankomoj daugelio žmonių, jie priklauso jam, juk žydas, vis dėl to, nežino to, kas juos pametė.*“ (Kaba mezia 21b). „*Vagiliavimas, plėšikavimas, gražių moterų grobimas, yra draudžiamas, jei tai daro ne žydai kitiems ne žydams, arba ne žydai žydams, bet tai gali būti daroma žydų ne žydams*“ (Sanhedrin 57a). „*Žydiškoji siela trokšta plėšikavimo ir lytinių nusikaltimų*“ (Chrygiga 11b).

Darbininkai, paklausykite šito:

„*Jeigu žydas pasamdo darbininką, jis turi jam mokėti mažiausią įmanomą atlyginimą.*“ (Kaba mezia 87a). Arba: „*Apiplėšti ne žydą yra galima. Jeigu leidžiamas plėšikavimas, kiek daugiau yra leidžiama apiplėšti dirbantį už atlygį*“ (Kaba mezia 87b). „*Papirk ne žydus teisėjus, kol jie nepasirašė nuosprendžio*“ (Grittin 28b).

Žydas ir papirkinėja, ir leidžiasi būti paperkamas. Paklausykime, ką žydas sako apie teisingumą: „*Kai žydas ir ne žydas ateina prieš teismą, pasisakyti žydo naudai, jei gali, naudodamasis žydų įstatymais. Sakyk ne žydui „taip sako mūsų įstatymai“. Tada, kai galima, pasisakyk žydo naudai, remdamasis ne žydų įstatymais, sakyk gojui: „taip jūsų pačių įstatymai sako“. Kai nei vienas neįmanomas, nugalėk gojų per apgaulę*“ (Kaba quamma 113a).

Žydas yra pats tingiausias gyvis. Paklauskite, ką jis pats sako: „*darbas yra kankynė.*“ (Taanit 12b). „*Jūs, žydai, neturite keltis anksti, eiti miegoti vėlai ir valgyti duoną, laimėtą jūsų prakaitu, nes Jahvė viską duoda savo žydams net jiems miegant.*“ (Joma 77a).

Baisiai amoralus požiūris į darbą visiškai sutampa su kapitalistinėmis nuomonėmis, kaip ir žydiškasis geismas pelnui ir išnaudojimui.

Pabaigai, paklauskite žydo, kaip žmogžudžio ir nusikaltėlio: „*Gojai turėtų būti sužlugdyti, bet žydai džiūgautų*“ (Baba mezia 33b). „*Kraujo liejimas yra baustinas, kai yra vykdomas ne žydo prieš ne žydą, ar prieš žydą, bet nėra baustinas, jeigu tai yra padaryta žydo prieš ne žydą.*“ (Sanhedrin 57a). „*Geriausiuosius gojus nužudyk.*“ (Abora zara 26b Tosafot). „*Kiekvienas, kuris pralieja ne žydų kraują, atneša auką Jahvei*“ (Simon Darschan, Jalgut Schimoni).

Šitokia žudikiška pozicija veda žydiškąjį požiūrį link karo:

„*Galima sukurstyti pasaulio ne žydus kariauti.*“ (Berakot 7b, Megilla 6b). „*Kai žygiuojai į karą, būk ne pirmasis, o paskutinis tam, kad galėtum būti pirmasis sugrįžęs namo.*“ (Pesachim 113a).

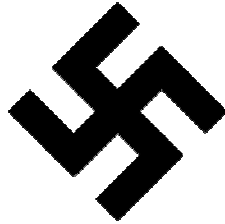
Aš manau, kad tiek užteks apie amoralią žydo natūrą. **Žydas nežino jokios moralės, jokios dorovės ir jis neturi jokios sąžinės. Jis yra parazitiškas žmonijos antipolius.**

Jei kas nors nori daugiau įrodymų dėl tikrosios parazitinės žydijos natūros, tas žmogus turėtų paklausti, ar žydai kada yra sukūrę savo pačių kultūrą, ekonomiką, ar valstybę. Ar gali kas nors rasti nors vieną žydą bet kur, kuris bet kokioje srityje būtų parodęs kūrybingus, originalius sugebėjimus? Aš žinau, kad žydiškoji propaganda bandė tūkstantį metų surasti tam įrodymus. Kai tik žydas kur nors parodo paviršutinišką talentą, visa žydiška minia mėgina tą paviršutinišką talentą padaryti tikru talentu tam, kad įrodyti, kad žydai irgi gali būti kūrybingi. Tačiau bet kas pažiūrėjęs už tokių žydiškų machinacijų, lengvai galės įrodyti, kad tariami žydų kūriniai iš tiesų yra pavogti, nuplėgijoti, arba pasiskolinti iš kur nors kitur. Net ir tvirtinimas, kad senovėje žydai turėjo savo pačių valstybę, kurį sionistai šiandien naudoja paremti savo pretenzijas naujai valstybei, yra melagingi. Buvo artimųjų rytų getas Jeruzalėje ir jos priemiesčiuose, bet tai tikrai nevienijo visų žydų artimuosiuose rytuose. Mes žinome, kad buvo daug daugiau žydų, gyvenusių Babilone, Egipte, Graikijoje ir graikų salose, negu, kad buvo Jeruzalėje. Ir kai mes tiriamo šią tariamą žydų valstybę iš arčiau, mes sužinome iš istorijos, kad buvo pastovūs maištai. Vienas kunigas kovojo su kitu kunigu. Buvo pastovi nesantaika ir maištavimas visą senovės laikotarpį ir iki Romos imperijos laikų. Žydų valstybės mitas yra toks pat melas kaip ir visi kiti žydiški tvirtinimai apie visus kitus tariamus žydų pasiekimus.

Tačiau vienoje srityje mes turime pripažinti, kad žydai turi didžiausius gabumus. Jokia kita tauta šioje žemėje nėra labiau apdovanota nusikalstamumu, melagystėmis, vagiliavimu, išnaudotojiškumu ir korumpuotumu, negu žydai.

Žydas negali elgtis niekaip kitaip, nes jis savo natūroje yra gimęs būti nusikaltėliu. Jo įgimta lemtis: „*Liuciferio tragedija!*“ Visi žydai taip linke, vienas truputį daugiau, kitas truputį mažiau. Nusikalstamumas sujungia juos kartu. Tai nekuria žydų bendruomenės, kadangi tai būtų teigiamas bruožas. Atvirkščiai. Reikia pamatyti, kaip žydai apgaudinėja ir kankina savo kraujo brolius, kai jis yra savo galia aukštesnis už juos. Nėra didesnio išdaviko savo paties kraujui, negu žydas. Aš pats esu matęs, kaip žydų valdovai naudojami savo draugais žydais ir juos išnaudoja iki mirties.

Jošio bendruomenės jausmo pėdsakų

Bet kas, kas mato žydus, prekiaujančius tarpusavy, gali tai pastebėti. Nėra jokių užtiktų ištikimybės, ar pasitikėjimo pėdsakų. Jie apgaudinėja vienas kitą taip pat, kaip jie apgaudinėja ne žydus.

Tai tampa aišku tik tada, kada kiti turi valdžią virš žydų ir jis nebegali išvengti savo likimo. Kol jis galvoja, kad gali dalykus nuslėpti su pasisekimu už žydiškos kaukės, jis taip ir darys. Nėra stipresnio ryšio už tą, kuris vienija nusikaltėlius. Vienas žydas gina kitą, bent jau nuo išorinio pasaulio, neatsižvelgiant į atstumą tarp jų, ar kokie socialiniai skirtumai būtų tarp jų. Žydas Amerikoje gina žydą Lenkijoje, Maskvoje, ar Berlyne, turtingasis žydas gina skurdų, o skurdusis, turtingąjį. Išoriniai religijos skirtumai, nesvarbu, ar jis būtų religingas, ar pusiau religingas, sionistas, ar ne sionistas, visa tai nesudaro jokio skirtumo. Kai tenka nusplėpti žydišką nusikaltimą nuo ne žydų, žydai iš viso pasaulio susivienija ir naudoja kiekvieną priemonę apginti ir apsaugoti savo draugus žydus. Čia tikrai galima sakyti: visi žydai stovi vienas prie kito ir yra pasirengę melagingai prisiekinėti iki bet kokio lygmens, papirkinėti su tiek pinigų, kiek reikės, naudoti visas priemones, kurios tik yra jiems prieinamos, jie stovi vienas prie kito. Šis faktas įrodo žydų prigimtį savęs išsaugojimui: žydas žino, kad kai vienas jo tautietis yra demaskuotas, demaskuojama ir visa žydija.

Taip yra tiek dabar, tiek ir senovės laikais. Žydas, javų spekuliantas Juozapas Egipte ten atsivedė visą savo netikusią šeimą, kad jie galėtų pasidalinti jo jėga ir išnaudoti egiptiečius. Jaunasis Mozė surinko visą jėgą, kokią tik galėjo, kad apsaugotų kiekvieną žydą nuo pelnyto ir teisėto egiptiečių persekiojimo.

Žydų įprotis vienas kitą ginti tapo aiškiausiai matomas, kada tik koks nors žydas įvykdydavo ritualinę žmogžudystę. Tik vienas iš daugelio pavyzdžių: turtingasis žydas, Kremjė iš Paryžiaus, panaudojo savo didžiulį turtą nusplėpti katalikų kunigo Damaske ritualinį nužudymą. Jis papirko Egipto kalifą. Nors apeliacinis teismas patvirtino visas detales, taip, kaip ir ankstesnis teismas, bylos buvo sunaikintos tam, kad pašalinti bet kokius šio žydiško nusikaltimo pėdsakus.

Šiais laikais žydai sukūrė savo pagrindines pasaulines organizacijas užslėpti savo nusikaltėliškus darbus, kurios yra sujungtos per masoniją. Pasaulinė masonija, kuri pamažu užverbavo svarbius ne žydus, yra niekas daugiau, kaip gudri priemonė užmaskuoti žydiškus nusikaltimus. Taip žydai mėgina įsitvirtinti svarbias pozicijas tarp kitų tautų, kad galėtų paremti savo kraujo brolius, leisdamas jiems netrukdomiems tęsti savo išnaudojimą, nusikaltimus ir žmogžudystes prieš ne žydus.

Mes tai matome Vienos kongrese, Versalio sutartyje, Ženevos Jungtinių tautų organizacijos suvažiavime, taip pat ir tarptautinėse profsajungose ir bolševikiniame Maskvos centre. Visada tai yra tas pats. Kartu su kapitalizmu, pinigais, lupikavimu, šios organizacijos dirba tikslui **vienyti žydiją per visų tautų ir šalių ribas ir nuslėpti jos nusikaltimus.**

Jeigu žydui išsenka jo resursai ir nors jis slapstė ir viskuo rūpinosi, jis yra pavojuje būti demaskuotas, todėl jis sukelia karus ir revoliucijas. Žydai sukėlė Pirmąjį Pasaulinį karą tam, kad sunaikinti antižydišką, antisemitišką carizmo režimą. Jie perdavė Rusiją žydiškajam bolševizmui ir, tuo pačiu, smogė taip pat antisemitiškai prūsiškai Vokietijai taip stipriai, kad bet koks nacionalistinės dvasios pėdsakas buvo užmuštas, arba sunaikintas.

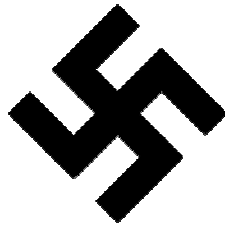
Yra visiškai aišku, kad ir šis karas yra žydijos darbas. Žydas Rotšildas dar net 1934 metais yra pasakęs, kad jis padarytų bet ką, kad tik sukurstytų pasaulį į karą prieš nacionalsocialistinę Vokietiją.

Dėl to, kad žydija yra labai neskaitlinga žmonijos dalis, ji turi atrasti sąjungininkus ir pavergti tautas, kad jos vykdytų jos nežmogiškus tikslus. Dėl to, kad iš žmogiškosios pozicijos, žydas yra didžiausias iš visų nusikaltėlių, jis turi ieškoti pagalbos ten, kur ją ir susiras - dažniausiai tarp žmonijos šiukšlių ir išgamų. Kiekviena tauta turi kažkokią dalį padugnių ir nusikaltėlių. Kaip bet koks organizmas atsisako išmatų, taip ir tautos pašalina tokius elementus. Žydija surenka tokias etnines šiukšles ir jas paverčia savo smogiamąja jėga.

Žydas taip pat yra melagyščių ir veidmainiavimo bei slaptų ir mistinių ritualų meistras. Jo pamišėliškos teorijos ir prietariai pritraukia sveikus žmones, kurie yra pažeidžiami tuo. Bet kokia doktrina, nesvarbu kokia pamišusi, randa savo apaštalus ir rėmėjus ir silpnieji visada ieško pabėgimo nuo neišvengiamos lemties per dvasias ir prietarus. Yra sunkiau kreiptis į dorumą, sąžiningumą, drąsą ir charakterį, negu yra kreiptis į bailumą, iškrypėliškumą ir silpnumą. Žydas, kaip veidmainiavimo meistras, visu tuo pasinaudojo savo naudai. Jis sukūrė sektantizmą, masoniją, buržuazinį misticismą ir kitokius prietarus tam, kad pritrauktų žmones kaip Pied Piper iš Hamelino. Pagaliau, žydas žino, kad jis gali valdyti ir naikinti tik tada, kai jam pavyksta pastatyti sienas tarp žmonijos. Frazė „skaldyk ir valdyk“ atėjo iš žydų. Jis, taipogi, yra bet kokios vienybės, organizuoto progreso, bet kokios bendruomenės, priešas. Vardan savo žydiško kraujo jis privalo paskelbti karą bet kokioje formoje tam, kad apgintų save.

Jam reikia chaoso save paslėpti. Jis turi sunaikinti grožį, kad jo šlykštus žydiškas veidas neišsiskirtų. Mes randame tikriausią žydiškos degeneracijos išikūnijimą Sovietų Sąjungoje.

Visuomenėje, aš tai vadinau bolševizmu

Tuo aš noriu pasakyti, kad judaizmas ir bolševizmas buvo ir visada yra visur ir visais laikais tie patys. Mozė, žydų rabinų santvarkos pradininkas, buvo pirmasis skleidėjas doktrinos, kurią šiandien mes vadiname bolševizmu. Nuo jo iki Stalino yra vienintelis raudonas siūlas, kuris eina per visą istoriją ir yra matomas visur, kur tik žydija buvo užsiėmusi žmoniškiosios kultūros, žmogiškojo grožio ir tautinės vienybės naikinimu.

1. Bolševizmas nuo Mozės iki Stalino žudė ir žlugdė žmoniją ir jos kultūrą.

Žydas javų spekuliantas Juozapas nuvarė egiptiečių tautą iki bado ir skausmo, per savo spekuliaciją. Kai jie tai pastebėjo, jie pamatė žydišką ištvirkimą ir išlaisvino save iš žydų valdžios, uždarydami žydus į koncentracijos stovyklas ir priversdami juos dirbti. Žydai prisiekė atkeršyti, sukurstė žemiausiuosius elementus ir, remiantis Senoju Testamentu, išžudė tūkstančių tūkstančius egiptiečių vaikų per vieną naktį, nužudydami „pirmagimį“.

Išėjimo knyga 12:7-13 ir 29-30 teigia, kad buvo krūvina žymė ant visų pastatų ir, kad išprotėjusios masės, vedamos žydų, nužudė kiekvieną Egipto „pirmagimį“.

Esteros knygoje mes skaitome, kad per vieną krūviną naktį žydai išžudė ir sunaikino septyniasdešimt penkis tūkstančius persų. Net šiandien žydas švenčia Purimą paminėti savo didįjį triumfą.

Valdant imperatoriui Trajanui, mes sužinome apie baisias masines žudynes Babilone, Kyrenėje, Egipte, Kipre ir visuose artimuosiuose rytuose ir aplink Egėjo jūrą, kur kronikos pasako, kad daugelis šimtų tūkstančių žmonių, vyrų, moterų ir vaikų, buvo išžudyta baisiausiais būdais. Betliejaus vaikai irgi galėjo būti išžudyti tuo periodu, likimas, kuris beveik ištiko Kristų. Ir čia mes sužinome apie šlykštų žydų peolgi, baisiausio, žemiausio būdo. Visas Senasis Testamentas yra žydiškų plėšimų, masinių žudynių, kankinimų, vagysčių ir nedorų darbų kronika.

Tačiau ne tik Artimuosiuose rytuose, ar Romos imperijoje mes girdime apie žydiškas žmogžudystes ir žydišką kraugeriškumą. Tai įvyksta visur, kur tik keliauja žydas. Šv. Bartolėmejaus naktis ir jos siaubai, Prancūzijos revoliucija, su savo giljotina, buvo žydiško kraugeriškumo darbas. Šiandien mes žinome, kad keturių tūkstančių žmonių mirtis žemutinėje Saksonijoje buvo žydo patarimo Karoliui Didžiajam pasekmė. Vieno su puse milijono šiaurės albigensiečių išžudymas irgi yra žydų kaltė, kurie net ir tada turėjo įtakos Romos kurijoje.

Kryžiaus žygiai, su savo didelėmis kraujo aukomis iš šiaurietiškujų tautų buvo žydiško pamišimo rezultatas. Tai pasiekė savo beprotišką viršūnę vaikų kryžiaus žygyje, kuris pasiuntė dešimtis tūkstančių vokiečių vaikų prieš gerai ginkluotus ir apmokytus turkų kareivius.

Kromvelis ir puritonai įvykdė karaliaus nužudymą ir masines žudynes po žydijos liūto vėliava ir pasiėmė Senąjį Testamentą su savimi savo balnų maišuose tam, kad jie visada turėtų žudikiškus žydų dievo Jahvės įsakymus po ranka.

Inkvizicija ir baisiosios raganų medžioklės, kuriose upeliai šiaurietiškojo kraujo buvo pralieti ir kurios turėjo velnišką tikslą sunaikinti šiaurietišką rasę, buvo žydo Laineco, kuris tapo pagrindiniu Jezuitų ordino vadovu, darbas.

Trisdešimties metų karas, prasidėjęs iš žydiško mastymo beprotybės, pražudė tryliką milijonų iš septyniolikos milijonų vokiečių žmonių. Tik keturi milijonai išvengė žydiško kraugerškumo. Trisdešimties metų karas buvo preliudija galutiniam europietiškos žmonijos sunaikinimui. Visi konfliktai, pilietiniai karai ir karai tarp tautų yra žydų masinių žudynių pasekmė, net atidedant faktą, kad galima aptikti žydą visur šiuolaikiniuose karuose, kaip masoną, ginklų pramonininką, arba kaip tarptautinį padegėją.

Dabartinis mūsų amžius yra žydiško noro naikinti įsikūnijimas. Žydiškasis bolševizmas niekada anksčiau neprisistatė žmonijai taip laisvai ir atvirai kaip tai daro dabar. Dabar žydas mano, kad jis gali nusimesti savo veidmainišką kaukę, manydamas, kad pasaulis yra pasirengęs pasaulinei žydų valdžiai, kas yra ne kas kita kaip žydiškas naikinimas.

Bolševikinės revoliucijos Rusijoje, Vengrijoje, Vokietijoje, Ispanijoje ir visur kitur, sunaikino ir išžudė daugiau žmonių, negu buvo išžudyta per tūkstantmečius anksčiau.

2. Bolševizmas nuo Mozės iki Stalino yra nusikaltėlių, minios ir padugnių valdžia.

Mozės knygoje mes skaitome, kad didelė „minia“ lydėjo žydus iš Egipto. Senasis Testamentas pats sako, kad su jais keliavo „daug pagrobto turto“ ir, kad egiptiečiai džiaugėsi atsikratę žydų ir jų minios.

Mes girdime apie tokį pat žydijos ryšį su padugnėmis ir tautų išmatomis nuo pat senovės, nuo Romos imperijos ir kiekvienos šių dienų nacijos istorijoje.

Žodis „proletaras“ senovės Romoje reiškė vergą ir mes žinome, kad vergai susitikdavo su žydais slaptoje katakombų tamsoje ir olose konspiruoti prieš Romos valstybę. Žydų istoriniai raštai, o, tiksliau, istorinė falsifikacija, pristato imperatorius Neroną ir Kaligulą kaip pabaisas, kurios žudė ir persekiojo krikščionis. Iš tiesų jie buvo antisemitai, kurie persekiojo žydus, o ne krikščionis, nes jie juose matė pavojų Romos imperijos egzistavimui. Neronas Romos nesudegino, kaip rašo istorija, tiksliau, jis leido žydų getui sudegti.

Žydų ryšys ir požiūris į padugnes, nusikaltėlių klasę ir nusikaltėlių pasaulį paaiškina, kodėl žydas Karlas Marksas pašaukė proletarinį ir bolševikinį judėjimą gyvuoti. Tikslas buvo nusikaltėlių pasauliui pavergti nacionalines valstybes.

Šitame pasauliniame konflikte mes matome ir į rytus, ir į vakarus, žydų ryšį su gangsteriais, nusikalstamuoju pasauliu, išnaudojimą per akcijų biržas Anglijoje ir JAV. Tai yra stepių ir mongolų ordų mobilizacija rytuose. Vėlgi, žydas veda minią ir nusikaltėlius prieš europietišką kultūrą ir žmonijos pasiekimus.

3. Bolševizmas nuo Mozės iki Stalino reiškia tautų sunaikinimą, pilietinius karus ir neapykantą tarp brolių.

Isaajo knyga 19:2-3 rašo: „Aš sukurstysiu egiptietį prieš egiptietį - brolis kovos prieš brolių, kaimynas prieš kaimyną, miestas prieš miestą, karalystė prieš karalystę. Egiptiečiai pabūgs ir aš jų planus paversiu niekuo.“

Tai yra kaip ir buvo: kur tik žydas mėgavosi kitų tautų svetingumu, prasidėdavo žlugimas. Jis matė savo tikslą ir siekį gyvenime, skleisdamas konfliktus, nepasitikėjimą, pavydą ir neapykantą tarp žmonių. Romos imperijoje jis vieną prieš kitą pastatė socialines grupes ir klases. Trisdešimties metų kare jis nustatė religines kryptis ir tautas vieną prieš kitą. Europos tautos kovojo tarpusavyje. Šiais laikais, taip pat kaip ir tūkstančius metų anksčiau, žydas mato savo tikslą, nustatydamas socialines grupes ir klases vieną prieš kitą, sukurdamas nacijas klasių kovai ir klasei neapykantai, taip sunaikindamas nacijas per pilietinius karus.

Ar Egipte, ar Romoje, germanų gentyse, ar šiandien, visada tas pats. „Skaldyk ir valdyk, meluok ir agituok, tam, kad sukurti sąlygas, kuriomis esant, broliai kovos ir žudys vienas kitą.“

Tai paaiškina, kodėl visi didieji vyrai ir vadai buvo prisiekę žydų priešai ir visada tokiais turi būti.

Kristus, vienas iš didžiausių žmonijos vyrų, aštriausiai žodžiais pasmerkė žydiją. Jis prakeikė jų velniškus siekius. Jo visas gyvenimas buvo antisemitinė kova prieš žydiją ir jos metodus. Žydas Paulius, gimęs Sauliumi, iškreipė sąžiningus, garbingus ir aukštus krikščionių religijos pradininko tikslus į visišką priešingybę, priversdamas krikščionybę dirbti žydiškiems tikslams. Tai negali užgožti šio didžio vyro šviesos žmonijos istorijoje.

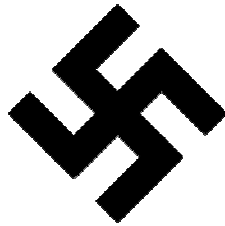
Po jo, visi dvasios, poezijos ir menų švyturiai, imperatoriai ir karaliai, grafai ir popiežiai, visada kovojo visomis savo jėgomis išsivaduoti iš žydiškojo vampyro. Romos imperatorius Adrianas net nugriovė žydų šventyklą Jeruzalėje, kartu su jos lobių saugykla, atimdamas auksinius stabus iš žydų. Jis manė, kad išvydamas juos iš jų žemės į keturis pasaulio kraštus, jis sulaužytų jų jėgą. Bet jų niekšinga prigimtis atnešė žydišką norą naikinti, kur tik jie bekeliuodavo.

Vidurmažiais kovos prieš žydus ėmėsi bažnyčia. Popiežiai ir kardinolai be gaileščio tirdavo žydiško ritualinio žudymo bylas ir šitų kruvinių žydiškų žudynių aukas skelbdavo šventaisiais.

Didis vokiečių, Martynas Liuteris, permatė žydą, deja, per vėlai ir ragino sudeginti jo sinagogas ir žydiškas mokyklas ir jų pelenus padengti žemėmis „tam, kad niekada niekas neišvystų nė akmens, ar peleno, to, kas liks“. Kalbėdamas apie tai, ką jis anksčiau iš nežinojimo toleruodavo, Liuteris pasakė: **„Aš pats to nežinojau, Dieve atleisk mums, bet dabar mes žinome, kad nevalia mums daugiau tų vietų ginti. Jose jie keikia Kristų ir mus, niekina mus, keikia mus ir spjauna ant mūsų, pažemina mus. Tai ignoruoti būtų tas pats, lyg patiems taip elgtis. Mes taip pat turime sunaikinti jų būstus, kadangi ten jie irgi daro tą patį, ką ir savo mokyklose.“** Ir Liuteris toliau rašė: **„daugelis gali sakyti, kad aš sakau per daug. Aš nesakau per daug, iš tiesų, aš sakau per mažai, nes aš matau, ką jie rašo.“**

Deja, Liuteris priėjo prie šitų išvadų tik savo senatvėje, jau kai jis buvo išvertęs žydiškąjį Testamentą, su jo velniškomis žydų dievo Jahvės doktrinomis į vokiečių kalbą, taip suteikdamas geriausias sąlygas šių šėtoniškų doktrinų plitimui.

Tokios pačios idėjos buvo ir visų didžiųjų žmonijos vyrų raštuose ir mintyse: Šopenhauerio, Gėtės, Kanto ir Richardas Vagnerio, iki pat mūsų dienų.

Žydo ginklas yra pinigai, jo stabas yra auksas

Žydijos metodai ir priemonės yra prietarai, marinimas badu, žudymas, teroras, lupikavimo valdžia, jo tikslas yra pasaulinė valdžia, po pasaulinės valdžios, kaip sakė Adolfas Hitleris, pasaulio sunaikinimas. Mes, vokiečiai, pakankamai išmokome apie badavimą, kaip blokados pasėkmę per praeitąjį karą. Žmogžudystė sukėlė pirmąjį pasaulinį karą ir teroras yra metodas, skirtas parblokti Vokietiją ant žemės šiame kare. Istorija, labiausiai, anglų kolonialinė istorija, suteikia šimtus iš tūkstančių žydiškoji-puritoniškojo mentaliteto pavyzdžių. Yra pakankama suvokti šiuos metodus, norint suvokti bjaurų žydišką mentalitetą. **Bet aš dar noriu pakalbėti apie pasaulio valdymą per auksą.**

Visa liberalinė ekonomikos tvarka yra pagrįsta auksu ir žydija meistriškai suprato, kaip auksui suteikti beveik mistišką galią. Auksas turėjo absoliučią galią virš žmonijos nuo „aukso veršio“ ir Saliamono šventyklos Jeruzalėje laikų. Visiškas aukso viešpatavimas buvo toks stiprus, kad žmonės nebegalėjo jo atsižadėti. Žmonės priėmė, kaip Dievo duotą tiesą, kad auksas buvo visko visame vertės matas. Bet galima paklausti, iš kur iš tiesų ši pažiūra į auksą atėjo iš tiesų? Auksas turi tik kuklią reikšmę žmogaus gyvenime. Galima net teigti, kad žmogiškasis gyvenimas be jokių bėdų tęstųsi, net jeigu aukso iš vis nebūtų.

Kaip metalas, auksas yra per minkštas praktiniam naudojimui. Jo negalima naudoti statant tiltus, pastatus, ar mašinas. Faktas, kad jis nesioksiduoja mažai ką tepasako vertės atžvilgiu, kadangi jį šia ypatybe pralenkia platina. Aukso gebėjimas patenkinti žmonių poreikius yra nulinis. Nepaisant šio fakto, auksas pajėgė valdyti pasaulį šimtmečius ir tūkstantmečius! Aukso vertė yra visiškai dirbtina, netikra vertė, kuri gali būti suprasta kaip didelė apgavystė ir melagystė iš žydų pusės. Aukso valdžia yra paremta žydų melagystėmis. Auksas yra žydijos ginklas.

Šio mūsų, nacionalsocialistų, teiginio teisingumas yra parodytas fakto, kad keli žydai Rotšildo manke kasdien nustato aukso vertę. Jie yra šių bankų valdytojai:

N. M. Rotschild and Sons,

Marcus Samuel & CO,

Samuel Montagu & CO,

Macatta & Goldsmid (oficialūs Anglijos banko agentai aukso ir sidabro luitams).

Žydiškų aferų beprotiškumas yra parodytas vokiečių ekonominio vadovo pareiškime amerikiečiui verslo draugui. Amerikietis negalėjo suprasti, kaip nacionalsocialistinė Vokietija išlaikė ne tik stabilią valiutą, bet taip pat sukūrė klestinčią ekonomiką iš ekonominio chaoso, visiškai be aukso atsargų. Vokiečių pramonininkas, gerai žinomas ekonomistas, atsakė amerikiečiui taip: „Jūs, amerikiečiai, turite aukso kasyklas Pietų Afrikoje ir ten įdarbinate daugelį darbininkų, kurie kasmet iškasa didžiulį kiekį aukso. Po sudėtingo perdirbimo proceso, auksas yra gabenamas į Ameriką, kur jis yra pakasamas saugiuose seifuose, paversdamas juos savotiškai nauja aukso kasykla. Galbūt auksas bus vėl atrastas po šimto, ar tūkstančio metų ir jūsų įpėdiniai gabens tą auksą vėl atgal į Afriką. Ar nematote, kaip tai absurdiška? Pasaulio ekonomika paremta tokia nesamone.

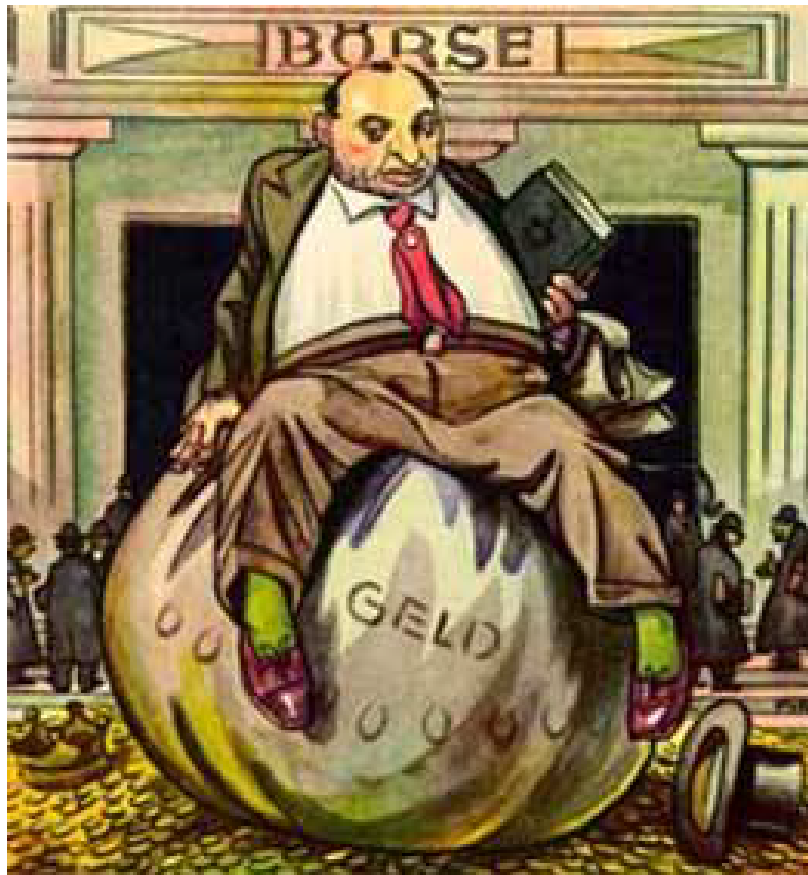
Mes, vokiečiai, tam davėme galą, nuo tada, kada Adolfas Hitleris paėmė valdžią. Mes naudojame savo laiką ir savo žmones atlikti naudingus darbus ir mes įrodėme, kad darbas ir reikalingų produktų gamyba yra tvirtas mūsų ekonomikos pagrindas. Tai daug geriau, negu jūsų aukso vaikymasis!“

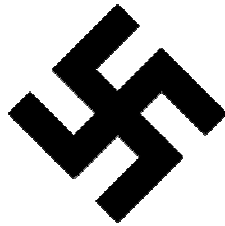
Man buvo sakyta, kad amerikietis išėjo labai susimąstęs.

Žydija įtikino pasaulio žmones priimti šį blefą, šią apgavystę ir sukūrė visą melo ir mulkinimo sistemą. Jų tikslas yra sukurti ir apginti žydų valdžią virš žmonių ir tautų. Kol pasaulio žmonės tikės šia apgavyste, penki žydai bankininkai, išvardyti anksčiau, bus tikrieji pasaulio valdytojai. Visi kiti vadinamieji tautų vadovai, visi karaliai ir imperatoriai, visi parlamentai ir demokratijos, visos ekonomikos ir klasės, tėra tik šių aukso ir pinigų valdovų šachmatų lentos figūros.

Mes neseniai perskaitėme naujienas, kad Rotšildų giminė suorganizavo grupę bankų finansuoti karo priemones, keliaujančias iš Jungtinių Valstijų į Angliją ir Prancūziją. Tai buvo trumpas pranešimas, kurį lengva nesureikšminti. Tačiau jis atskleidė giliausią ir tikriausią šios kovos reikšmę:

Pinigų kovą prieš darbą. Žydijos neapykantą nacionalsocializmui. Aliansą tarp žydijos, Anglijos, JAV, Sovietų Rusijos užvaldyti pasaulio tautas. Šis faktas parodo, kaip aiškiai žydija priima šio karo situaciją ir perspektyvas.

Možė Rotšildas prieš vokiečių darbininką

Kas yra Rotšildas!

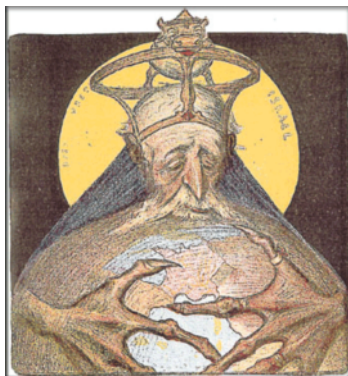
Vyras, vadinamas Rotšildu beveik pavirto mistine koncepcija pasauliui. Rotšildų „dinastijos“ įkūrėjas buvo purvinas žydas iš Frankfurto geto. Tai buvo nelaiminga era vokiškųjų valstybių istorijoje: į Rotšildo gimtinę buvo žiūrimą taip pat kaip į Gėtės, didžiausio vokiečių poeto, gimtinę.

Vienintelis šio žydijos „didvyrio“ nuopelnas buvo tai, kad jis, kartu su savo sūnumis, paskleidė velnišką finansinę sistemą per Europą. Ji įkalino tautas ir jų imperatorius bei karalius savo tinkle, kuriame jis čiulpė jų kraują kaip voras.

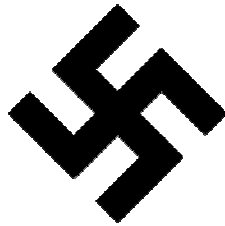
Pasaulio vadai per amžius naudojo žydus pasinaudoti savo tautomis per lupikavimą ir palūkanas. Grafams ir vyskupams žydai buvo kraujasiurbiai, kuriuos jie pastoviai užsiundydavo ant savo pavaldinių. Kai žydas pakankamai prisičiulpė, vadai kartas nuo karto, viską pasiimdavo sau. Kiekvienas grafas ir valdovas turėdavo savo rūmų žyda, kuris, atsilygindamas, organizuodavo armiją žydiškų parazitų ir siurbėlių. Ši primityvi, bet labai efektinga sistema klestėjo Lenkijoje iki pat karo pradžios. Vokiečių pergalė išvadavo lenkų tautą iš šėtoniškų jos stambių biznierių ir žemvaldžių metodų.

Tačiau vakarų Europoje žydai patys yra valdžioje, kaip Prancūzijos revoliucijos ideologijos pasekmė. Netrukus grafai, net karaliai ir imperatoriai, net ir bažnyčios, tapo žydijos vergais, priklausomi nuo jos pinigų ir lupikavimo. Žydas išsikovojo vis naujas privilegijas. Jis sukūrė demokratiją, sumanė parlamentus, sukūrė partijas, nuvertė monarchus, sukurstė revoliucijas, sukėlė karus. Trumpai tariant, žydija per amžių sugebėjo pavergti ir grafus, ir tautas, miestus ir šalis, klases ir bažnyčią. Visi jie kentėjo ir murmėjo, bemokėdami žydijai duoklę. Bet kas, kas atsisakydavo, būdavo sunaikinamas. Net ir Napoleonas buvo žydijos auka. Ištosios tautos buvo sužlugdytos šio azijatiško kandžių spiečiaus ir, jei prireikdavo, suėstos ir sunaikintos. Šokis aplink žydiškąjį auksoveršį pamažu greitėjo savo tempu.

Žydas **Rotšildas** buvo didžiausias iš žydų, beveik žydų karalius. Kalbama apie „Rotšildų dinastiją“. Jų atstovai Frankfurte, Vienoje, Paryžiuje ir Londone jau seniai tapo kilmingaisiais, baronais ir lordais. Ir, žinoma, atsižvelgiant į tai, kur jie radosi, jie tapo „gerais“ vokiečiais, austrais, prancūzais, ar anglais. Be abejo, šie žydų snobai buvo palaikomi ir gimdė princus ir princeses, grafus ir grafaites, nes juk Rotšildai – „dinastija“.

Tas, kuris prasideda su žydais, miršta nuo to!

Tai, ką mes jau aptarėme, yra pakankama trumpai parodyti svarbiausias žydijos charakteristikas - jos kilmę, jos religiją, jos mentalitetą ir jos pasaulinę sąjungą. Žydija reiškia pražūtį ir todėl kova prieš žydiją yra neišvengiama būtinybė bet kam, kuris nori gyventi.

Kad ir kaip toli atgal žmonijos istorijoje bežiūrėtumėme, mes galime teigti, kad visos jaunos, sveikos ir stiprios tautos neleisdavo žydų į savo bendruomenes ir šalindavosi nuo jų. Egiptiečiai išvijo žydus ties Raudonąja jūra, persai persekiojo juos, Kristus vedė aršią kovą prieš juos, graikai ir romėnai saugojo rasės grynumą ir neleisdavo žydų savon teritorijon, kol patys buvo stiprūs ir galingi.

Viduramžių laikotarpio aukštumose žydai buvo laikomi getuose ir bažnyčia buvo aršiausias žydijos priešas. Yra išlikęs priežodis iš tų laikų, kuris šiandien teisingas kaip niekada anksčiau: „Tas, kuris prasideda su žydu, miršta nuo to.“ Kada tik tautos buvo atsargios, jos taip pat buvo rasiškai samoningos ir netoleruodavo marą nešančiojo žydo tarp savų. Jos visada persekiodavo ir naikindavo juos, arba bent jau juosn izoliuodavo gete kaip niekingus ligos nešiotojus.

Žydas ir tie, kurie yra nuo jo priklausomi į tokius laikotarpius žiūri kaip į „atsilikusius“ ir vadina juos „tamsiais ir niekingais“. Žydija ir tie, kuriems ji moka juos vadina tamsiais, arba tamsiausiais viduramžiais ir, tuo pačiu, aiškina žydų emancipaciją ir sekančią žydų valdžią kaip „modernumą“. Jiems pažangiausia žmogaus gyvenama forma yra tokia, kurioje žydai yra visiškoje valdžioje, kaip Maskvoje ir Niujorke. Jų visiškai neįaudina, kad era, apie kurią jie šneką kaip apie „tamsią“ iš tiesų buvo tautoms ir žmonijai, žydėjimo, aukštos kultūros ir didelės pažangos amžius, tuo tarpu, amžius, kurį žydija vadina „moderniu“ yra charakterizuojamas baisiausiu skurdu, ištvirkimu ir didžiausiu liūdesiu. Kol gerai seksis žydijai, ji nesirūpins tuo, kas nutinka kitiems.

Nesileiskime apgaunami žydiją dangstančių lozungų. Žydų klausimas šiandien, kaip ir visada, yra toks pat, ir, kovodami prieš žydiją, mes save surandame geriausioje istorijos kompanijoje. Šiandien, kaip ir praeityje ir ateityje, šis priežodis yra teisingas: „Tas, kuris prasideda su žydu, miršta nuo to.“ Tas, kuris toleruoja žydiją, kuris perima jos papročius, dirba su ja, kuris perima jos mentalitetą, kuris valgo, geria ir gyvena su ja, kuris net galvoja, kad žydija yra išrinkta ir tiki, kad jis gali ką nors išmokti iš žydijos, kuris tikisi, kad pasaulio išganymas ateis iš žydijos, neišvengiamai bus žydijos sugadintas. Jis nuo to mirs, taip pat kaip egiptiečiai, persai, graikai ir romėnai, po to, kai jie paseno ir nebegalėjo apsiginti nuo žydijos. Žydija yra kaip maitėda, kuri puola savo aukas, kai jos miršta. Ji iščiulpia paskutinį kraujo lašą, palikdama aukas mirti kančiose ir ima ieškoti kitų aukų. Pavojus yra didžiausias, kai ji apsigyvena pas mus ir pasijunta kaip namuose. Kai žydija atsikrausto, tai yra silpnumo ir ligotumo amžiaus ženklas. Žydija reiškia mirtį!

Kita vertus, kova prieš žydiją yra jaunatviškumo, jėgos, pasitikėjimo savimi, valios gyventi ir pasitikėjimo gyvenimu ženklas. Tas, kuris atsikrato žydų, tampa sveiku ir įžengia į nenusakomo žydėjimo, didybės ir nuostabumo amžių. Per šimtmečius ir tūkstantmečius, tai yra aiškiausias ir stipriausias istorijos mokymas. „Tas, kuris prasideda su žydais, miršta nuo to“, ir tas, kuris kovoja su žydija, sunaikina ją ir radikaliai išsivaduoja iš jos, nemirs niekada. **Mes, vokiečiai, turime apie tai pamastyti ir elgtis atitinkamai!**

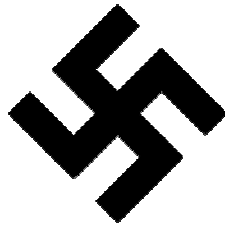
Ar mes jau tikrai padarėme viską, ką galime, kad išvyti žydiją ir jos pasaulį ir jų velniškumą iš savo akiračio? Daugelis žmonių mano, kad užtenka fiziškai išvyti žydiją ir, kad jeigu jos nebematytumėme, jeigu Vokietijoje rečiau matytumėme geltoną žvaigždę, tai žydų problema būtų išspręsta. Ką daugiau galima padaryti dėl žydų? „Daryti daugiau būtų į žydiją žiūrėti pernelyg rimtai, kovoti su vėjo malūnais. Mūsų neapykanta žydams paverstų mus kvailais Don Kichotais. Pakanka.“

Šie vokiečiai klysta, kadangi jų nuomonė įrodo, kad jie žydų klausimą supranta, arba paviršutiniškai, arba iš viso jo nesupranta. Ar užtenka sunaikinti blusas, bet palikti jų kiaušinius? Ar užtenka save išlaisvinti iš parazito, tačiau bendradarbiauti su kitais, kurie yra apkręsti šio parazito? Kiaušiniai, kuriuos paliekame sveikus yra žydiškasis pasaulis, žydiškasis mentalitetas, žydiškoji dvasia, kuri vis dar mus supa, kuri mus seka visur. Ir mes randame apkręstus kaimynus Europoje, virš visų, savo priešininkus ir, ypač, apkręstus bolševizmu.

Žydiškasis mentalitetas ir žydiškoji dvasia yra fatalizmo, vaiduoklių, dvasių, teroro, abejonių ir baimės, pinigų maišo ir kapitalizmo, gyvybės neigimo, pasidavimo, maldavimo ir bevališkumo pasaulėžiūra - pasaulyje, buržuaziniame-marksistiniame pasaulyje, kuriame mes, kurie esame vyresni, užaugome. Todėl ir yra labai sunku savęs išvaduoti iš to. Žydas Paulius norėjo atimti viską iš mūsų, Dievą ir mūsų vokišką dvasią. Nacija, pagal jo doktrinas, nieko nereiškia, jiems žmonių maišalynė, kuri įtraukia visus - nuo paskutinio hotentoto iki geriausiojo vokiečio, yra viskas. Žydija yra išrinkta atnešti mums, vokiečiams, išganymą. Pauliškoji doktrina žada dangų tiems, kurie pasiduoda jai, bet pragarą tiems, kurie atsisako žydiškosios dogmos. Ką bendro su mumis turi Mozė ir žydų pranašai? Tokiu metu, kai vokiečių tauta kovoja su žydija už savo gyvybę, kas drįsta mums kalbėti apie rabinus, vadintus Abraomu, Izaoku, Jokūbu ir visus kitus? Pauliškosios doktrinos šaukiasi Jahvės, baisiojo žydų dievo. „Jahvės liūdytojai“ ir jų pakalikai nuodija mūsų orą ir kasdien primena mums, kad dar toli, kol mes nugalėsime žydiją. Fizinis žydas buvo išvytas iš mūsų akiračio, bet jo Moziškoji ir Pauliškoji dvasia vis dar gyvena mūsų tarpe. Bet kas, turintis bet kokią ryšį su ja niekada negali kovoti visiškai ir radikaliai prieš žydus. Jo jėga yra susilpninta, jis negali panaudoti visos energijos. Atmink, vokiečiai: „Tas, kuris prasideda su žydais, miršta nuo to.“ Pasirink ir pasirink aiškiai!

Tas pats yra tiesa ir su kapitalizmo pasauliu. Ir čia, daugelis vokiečių yra priklausomi nuo žydiško mastymo. Jie smerkia žydiją, bet šoka aplink jos „aukso veršį“. Šie reaccionieriai negali išlaisvinti savęs iš kapitalistinių aukso pančių, anonimiškų akcijų, palūkanų pasidalinimų, bankų ir biržų magijos. Žmogus ir jo darbas jiems, net ir šiandien, yra tik kažkas, ką galima nupirkti ir jie negali atsisakyti savo kapitalistinio požiūrio. Jie sustorėjo, esant liberalizmui ir yra įstrigę reakcingose požiūriuose. Šie seni vyrai vis dar yra žydiško mastymo kaliniai, bet nėra didelė grėsmė, kadangi jie išmirs savaime. Tačiau mes turime užtikrinti, kad jaunimas užaugtų po nacionalsocializmu ir nebūtų užterštas kapitalizmo nuodų. Ir čia teisingas posakis: „Tas, kuris prasideda su žydais, miršta nuo to.“ Tas, kuris priima žydų pinigus ir užsidirba savo pinigus per jų išnaudotojiškus metodus, bus žlugęs. Tas, kuris niekina darbą, tas, kuris mato savo tautiečius kaip tuos, kuriuos galima išnaudoti, kuris mato darbą kaip produktą, kaip silkę, ar vatą, yra savo tautos priešas, išdavikas ir nenusipelno jokio gaileščio.

Žydiškojo-kapitalistinio mastymo analogas ir kapitalizmo dvinys yra žydiškas vaisius ir žydiškas benhartas, bolševizmas. Jie primena vienas kitą. Aš nemanau, kad jie turi daug šalininkų Vokietijoje.

Žydija turi mirti!

Taigi, šioje kovoje prieš žydiją yra tik aiškus „arba, arba“. Bet koks suabejojimas prives prie susinaikinimo. Žydija ir jos pasaulis turi mirti, jeigu žmonija nori gyventi, nėra jokio kito pasirinkimo, išskyrus kovoti negailestingą mūšį prieš žydus kiekvienoje formoje ir nepasiduoti tol, kol visas žydiškas mastymas nebus sunaikintas visame pasaulyje.

Šio skyriaus pabaigoje aš norėčiau leisti žydui, Kurtui Miunceriui pašnekėti apie savo tautą. Savo pirmoje novelėje „Kelias į Sioną“, išleistoje 1910 metais, ydas, Kurtas Iunceris, panašiai kaip Valteris Ratenau savo „Išgirsk, o Izraeli“, laiko žydišką veidrodį priešais žydus ir juos parodo atvirai, be jokių kaukių. Jis rašo: „Mes, žydai, esame ne tik degeneruota, išdžiuvusi kultūra. Visos Europos tautos irgi yra tokios. Gal mes jas užkrėtėme? Sugadinome jų kraują? Sužydinome viską? Mūsų mastysena yra visame, kas gyva, mūsų dvasia valdo pasaulį. Mes esame viešpačiai, nes tas, kuris šiandien turi valdžią, yra mūsų dvasios kūdikis. Galima nekęsti mūsų, persekioti mus. Mūsų priešai gali triumfuoti prieš mūsų fizinį silpnumą. Bet mumis atsikratyti nebegalima. Mes užkariavome tautas, jas paniekonome, sulaužėme jų jėgą, viską jose padarėme supuvusia, netikėliška ir išsigimėliška savo menka kultūra. Mūsų dvasios nebesunakinsi niekas.“

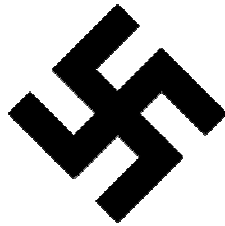
Žydas Miunceris suklydo per savo viršvertiškumo kompleksą, kadangi jau tik po trisdešimties metų žydija jau sunaikinta Vokietijoje ir Europoje.

Mes, nacionalsocialistai, sunaikinome žydiškąją dvasią ir pačius žydus Vokietijoje. Mes nebaigsime savo kovos tol, kol galutinis nuosprendis nebus išsakytas žydams. Žydija turi mirti! Antisemitizmas triumfuos visame pasaulyje. Centrinis žydų laikraštis „Žydų kronika“ rašo: "Antisemitizmas yra Vokietijos slaptasis ginklas, kadangi Vokietija juo sekė pastoviai, paversdama tai universaliu klausimu, kuris apima visas tautas.“

Tai yra teisybė. Žydai pataikė į taikinių, jie žino pavojų. Karas buvo pradėtas žydų ir tai yra žydiškas karas iki giliausių šaknų. Bus taip pat, kaip ir nacionalsocialistų sukilime 1923 metais. Žydai tada manė, kad jų pakalikai galės sunaikinti nacionalsocialistinį judėjimą su atvira jėga, žmogžudystėmis ir kalėjimais. Jie pasiekė priešingybę. Iki to laiko nacionalsocializmas apėmė tik Miuncheną, o, daugiausiai, Bavariją, bet paskui jis pasklido po visą vokiečių valstybę. Buvo taip, lyg kas nors būtų atidaręs maišą žiedadulkių, kurios pasklistų iki paskutiniojo vokiečių kaimo.

Taip yra ir šiandien. Jie mano, kad yra įmanoma sunaikinti antisemitizmą su ugnimi ir kardų, fosforu ir bombomis. Bet jie pastebi, kad antisemitizmas tapo pasaulinio masto klausimu, liečiančiu visas tautas. Kas buvo manyta, esant tik vokiečių problema, tapo Europine, angliška, net amerikietiška problema. Mes girdime, kad žydai anglijoje ir JAV jau dabar nuo jos kenčia.

Kai anglai ir amerikiečiai pagaliau suvoks, kad jie kovoja už žydų laisvę, jie taps priešiški žydams, jie supras žydus. To užtenka padaryti antisemitą iš bet kokio arijo. Tai ir nori pasakyti „Žydų kronika“, kai ji skundžiasi: „Antisemitizmas tapo universalia problema.“ Tai yra tiesa! Žydija yra demaskuojama visame pasaulyje ir, kaip šio karo pasekmė, jis praranda savo priedangą ir taip yra nugalimas. Antisemitizmas yra „Hitlerio slaptasis ginklas“, kuris atves mus, vokiečius, į neišvengiamą pergale.

Pabūdusi Europa

Yra aišku, kad mūsų pasaulio daliai reikės laiko suaugti. Vidinis karas, trūkęs tūkstantį metų negali būti įveiktas per metus. Nepaisant to, pastaraisiais metais bendras darbas tarp Europos tautų labai išaugo. Kova prieš bolševizmą jas suvienys dar labiau. Žydiškasis bolševizmas yra už durų ir turi būti nugalėtas bet kokia kaina. Šis bendras gynybinis mūšis moko tautas vertinti vienai kitą ir žydai, priešų puseje, su savo žydiškomis nesamonėmis ir arogancija padarys viską, ko trūksta. Čia mes tegalime sakyti: mes esame laimingi, kad mūsų priešininkai turi „savų žydų“. Ko visas iškalbingumas apie Europos bendradarbiavimą nepasiekė, žydai savo aklumu greitai įkals savo plaktuku į Europos tautų žinojimą, kad **jos turi stovėti kartu savo mūšyje prieš bolševizmą ir savo mūšyje prieš anglo-barbarus, kad jie visi bendrai kovoja prieš žydiją.** Mūsų draugai ir jų drąsūs kariai, Europos legionai: norvegų, danų, olandų, flamandų, valonų, milijonai europiečių sunkiai dirba Vokietijoje. Visa tai yra įrodymas to, kad Europa pabudo ir pradeda atrasti europinę bendruomenę sunkių aukų ir kančių akivaizdoje, sprogstančių bombų akivaizdoje

Aš prisimenu prancūzų legendą iš prancūzų pjesės, kuri rodo, kaip Europa kuria bendruomenę. Prancūzas Rostantas puikiai nušviečia prancūzų mentalitetą. Jo komedija rodo vištidę, kur daug vištų susirinko grožėtis vienu iš gaidžių. Žinoma, gaidys sako, kad saulė teka tik dėl to, kad jis gieda ir, kad pasaulio šviesa ateina iš jo visagalio giedojimo. Vieną dieną šis išdidus gaidys nustoja giedoti, kadangi jis pamažu išaugo senas ir silpnas ir daugiau nebegali giedoti. Bet saulė vistiek pateka. Pasipūtęs gaidys negali išgyventi šito smūgio. Jis miršta nuo ižeistos savimeilės.

Karolis Didysis, princas Eugenijus, Frydrichas Didysis, Napoleonas Bonapartas ir Viktoras Hugo - visi norėjo vieningos Europos ir už ją kovojo. Napoleonas Bonapartas, sėdėdamas Šv. Elenos saloje, nusiminęs ir demoralizuotas, rašė šiuos pranašiškus žodžius: „Man nepavyko. Aš nebuvo pakankamai stiprus suvienyti Europą. Bet kažkas ateis po manęs, kuris iškels mano vėliavą iš naujo ir užbaigs mano darbą ir tada bus kalbama ne apie Angliją, bus kalbama apie Napoleoną.“

Šie pranašiški Napoleono Bonaparto, prisiekusio Anglijos varžovo žodžiai, dabar yra išpildomi. Europos vienybė dabar yra kuriama, kadangi žydija yra išvaryta iš jos. Po savo Fiurerio, Adolfo Hitlerio valdžia, Vokietija neš seno, bet amžinai jauno žemyno vėliavą. **Pasibaigus šiam karui Vokietija laimės ir Europa bus vieninga!**

